

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

V. S. D.

státní příslušností Vietnamská socialistická republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 10. 2018 č.j. KRPA-406335-20/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že má na území České republiky syna a že jeho vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvedl, že je povinností žalovaného zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by bylo právě jeho správní vyhoštění. Sám žalobce uvedl, že pobyt svého syna na území České republiky považuje za překážku svého vycestování; neopominutelnou povinností žalovaného tedy bylo vypořádat se s tím, zda je pobyt žalobcovy manželky a syna natolik závažným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, že nelze uvažovat o vydání rozhodnutí o vyhoštění, nebo nikoliv. V napadeném rozhodnutí žalovaný tuto povinnost zcela neopomněl, ovšem vypořádal se s eventuálním zásahem do rodinného a soukromého života žalobce zcela zkratkovitým a nedostatečným způsobem, čímž rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti. Žalovaný dle žalobce nedostatečně zohlednil povinnost zakotvenou v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když se nezabýval bližšími okolnostmi pobytu syna žalobce na území České republiky a zejména tím, jak byly rodinné vazby žalobce na území České republiky navázány. S ohledem na to, že žalobce na území České republiky bezpochyby své rodinné vazby rozvíjel v době svého legálního pobytu a právě s legitimním očekáváním jejich dalšího utužování, bylo povinností žalovaného zásah do žalobcova rodinného života vyhodnotit právě vzhledem k jeho legitimnímu očekávání jeho dalšího vedení rodinného života. V žádném případě tedy nebylo možné žalobce „odkázat“ na udržování vztahu žalobce se svým synem prostřednictvím sociálních sítí a podobná neudržitelná řešení, což zjevně neodpovídá legitimnímu očekávání žalobce a intenzitě jeho vztahu se synem. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 7. 2018 č.j. KRPM-74858-26/ČJ-2018-140022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle

§ 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců; počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vysloveno, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování; toto rozhodnutí ze dne 13. 7. 2018 o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 24. 7. 2018. Dne 27. 10. 2018 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou žalovaného, načež byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při podání vysvětlení dne 28. 10. 2018 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že přicestoval do České republiky v roce 2006 letecky do Prahy za účelem podnikání. Přicestoval jen s cestovním dokladem, měl platné vízum s platností do 29. 3. 2017. Od svého příjezdu vycestoval jen jednou v roce 2007 do Vietnamu, jinak je zde nepřetržitě. Ví o tom, že s ním bylo zahájeno v červenci 2018 správní řízení na cizinecké policii v Přerově. O tom, že správní vyhoštění je vykonatelné a nabylo právní moci, nic neví, jeho advokát mu to nevolal. Je si vědom, že ode dne 25. 8. 2018 pobývá na území bez platného víza. Advokát mu nevolal, nemá na něj telefon, pořád ho ujišťuje, že má čekat, že ho bude telefonem informovat, jak jeho věc dopadla. V zemi původu žijí žalobcovi rodiče. Žalobce má peníze, pracuje brigádně na tržnici SAPA, nemá však pracovní povolení. Dále žalobce uvedl adresu v Praze, kde bydlí, a to, že finanční prostředky na složení finanční záruky nemá. Nevlastní žádný majetek, jeho zdravotní stav je v pořádku. Na území České republiky má bývalou manželku N. T. L., nar. X, která zde má trvalý pobyt, a syna D. D. A., nar. X, ale žalobce s nimi nežije. Ve Vietnamu má žalobce rodiče a sestru. Uvedl, že se musí starat o svého syna. Ke svému synovi má vyživovací povinnost, ale nežije s ním ve společné domácnosti. Jde o velký zásah do soukromého života, jelikož zde žije jeho syn. Žalobce dluží asi 20.000 Kč bance, které si půjčil k podnikání. Na území České republiky nepáchal trestnou činnost, jen byl vyhoštěn.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 10. 2018 č.j. KRPA-406335-20/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
10. V § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem,

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

11. Žalobce v doplnění žaloby namítal nedostatečné vypořádání otázky zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaný k této otázce na s. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že hodnotil rodinné a soukromé poměry, které má žalobce vázány na území, přičemž bylo postaveno najisto, že žalobce je státním příslušníkem Vietnamu a jeho rodina žije ve Vietnamu; rovněž nebylo zjištěno, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť z vyjádření samotného žalobce nic takového nevyplyvá. Městský soud v Praze toto odůvodnění považuje za dostatečné, neboť je z něj jasné seznatelné, proč žalovaný dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasazeno do žalobcova soukromého a rodinného života; zároveň se zdejší soud s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Pokud jde o žalobcovu námitku, že na území České republiky žije žalobcova bývalá manželka a jejich syn, rozhodnutím o zajištění dle závěru zdejšího soudu z tohoto hlediska nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce sám při svém podání vysvětlení před žalovaným dne 28. 10. 2018 uvedl, že s nimi (tj. s bývalou manželkou a synem) nežije. Podle závěru soudu lze jejich soukromý a rodinný život realizovat jinde, a to v místě, kde budou mít jak žalobce, tak i jeho syn řádné pobytové oprávnění.
12. Dále soud uvádí, že otázkou realizovatelnosti vyhoštění cizince je správní orgán povinen se nejpodrobněji zabývat v řízení o správním vyhoštění; k tomu v nyní posuzované věci došlo, neboť žalobci již bylo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (jež žalobce nerespektoval) uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok. Městský soud v Praze nikterak nezpochybňuje žalobcem odkazované závěry vyplývající z právní úpravy a judikatury ohledně nezákonnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v případě neexistence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění, na případ žalobce však tyto závěry nejsou přílehlivé. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č.j. 1 Azs 5/2016-25: „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále poukazuje na rozsudek ze dne 26. 8. 2013, čj. 8 As 33/2013 - 35, ve kterém soud reagoval na výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu (jde o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, pozn. Městského soudu v Praze) následovně: '[z] odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 22. 10. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.*“
13. I v případě žalobce již bylo vydáno pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 7. 2018 č.j. KRPM-74858-26/ČJ-2018-140022-SV (v právní moci ode dne 24. 7. 2018), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok. Žalobce toto rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, protože žalovaný dospěl ke správnému závěru o nezbytnosti žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění. Co se týče otázky realizovatelnosti žalobcova správního vyhoštění (ta dle žalobce neměla být dána s ohledem na pobyt jeho syna na území České republiky, čímž mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života), touto se zabývala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 13. 7. 2018 č.j. KRPM-74858-26/ČJ-2018-140022-SV (viz s. 4 tohoto rozhodnutí); tento správní orgán zde uvedl, že žalobce sice má na území smluvních států svého syna, avšak tento žije společně s matkou v Německu (jak vyplývá ze s. 3 tohoto rozhodnutí, sám žalobce správnímu orgánu uvedl, že syn žije s matkou v Německu; žalobce svého syna viděl naposledy před 4 týdny v České republice, kde jej syn navštívil – bydlel u něj doma i s žalobcovou bývalou manželkou asi tři dny) a se svým otcem se vídá v nepravidelných intervalech jednou za měsíc; v rámci řízení nebylo zjištěno, že by syn byl na svém otci finančně závislý; vyhoštění žalobce z území smluvních států nebrání dotyčnému v zasílání případného výživného synovi do Německa; nic nebrání tomu, aby se se svým synem setkával v místě, kde mají oba dva legální pobyt. Městský soud v Praze podotýká, že z tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je povinen vycházet a nepřísluší mu jeho soudní přezkum. Otázka realizovatelnosti žalobcova vyhoštění tedy byla posuzována v řízení o žalobcově správním vyhoštění, protože žalobcovy námitky o nezákonnosti zajištění s ohledem na nerealizovatelnost účelu zajištění (tj. vyhoštění žalobce) nemohou obstát. Soud na okraj podotýká, že se ztotožňuje se shora odkazovaným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění žalobce. Žalobce sám připustil, že s ním jeho syn a bývalá manželka nežijí, vyhoštění žalobce mu pak nebrání zasílat svému synovi výživné; navíc žalobce se svým synem mohou realizovat svůj soukromý a rodinný život v místě, kde mají oba dva legální pobyt.

14. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
16. Ustanovený zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato

částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. prosince 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně